

Men jeg må altså tilstå, at hr. Melchior's fortolkning af denne her vedtagelse gør mig rimelig forvirret. Jeg er nødt til at få en forklaring fra regeringspartierne eller fra andre bag den her vedtagelse, så jeg er klar over, om vi, hvis vi stemmer for denne her vedtagelse, så også godkender dele af den israelske bosættelsespolitik, eller om det forhold, at vi stemmer for, er en afstandtagen fra den israelske bosættelsespolitik. Det er ganske, ganske afgørende for vores stemmeafgivning senere i dag.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg erklærer mig aldeles uenig med de sidste talere i, at bosættelserne er det altafgørende for konflikten. Det har en medbetydning – en ikke uvæsentlig betydning – men det er ikke det altafgørende. Jeg har talt med mange arabere også i nyere tid, altså også palæstinensere, jordanere og iranere, som siger, at Jerusalem er det helt afgørende. Andre siger, at flytninge er det helt afgørende. Personlig finder jeg, at vandspørgsmålet og ressourcespørgsmålet og en fair chance for en kommende palæstinensisk stat til overhovedet at kunne eksistere er ret afgørende. Så der er mange ret afgørende ting. Jeg er altså uenig i, at det alene har skylden for konflikten eller har hovedskylden.

Al ære for de israelere, der har ladet sig lænke et eller andet sted for at protestere mod bosættelserne, men der er altså heldigvis også andre kræfter end dem, der har arbejdet for fred i Israel; jeg har allerede nævnt hr. Rabin, jeg kan nævne hr. Barak, og jeg kan også nævne min nevø Michael Melchior. Mig bekendt er der ingen af dem, der har ladet sig binde nogen steder for at opnå noget, men de har alligevel arbejdet aktivt og intenst og under personlig risiko for at opnå en fredelig løsning med modparten. Så det er altså ikke så enkelt, som I gør det til.

Jeg er altså ikke enig med hr. Søndergaard, ikke med hr. Søvnald og ikke med hr. David Grossman og hr. Holger K. Nielsen. Og jeg er heller ikke enig i den påstand, at Israel har fået en utrolig lang snor til at gøre, hvad de ville – aldeles ikke.

Jeg fik nævnt i slutningen af min ordførertale, at Israel i næsten hele sin eksistens har været omgivet af hav til den ene side og fjender til alle andre sider, af fjender, der offentligt, i FN og alle steder – jeg kan huske, da Arafat mødte op med en maskinpistol på FN's talerstol – har erklæret, at israelerne skal i havet og staten Israel skal ud-

slettes fra Jordens overflade. Det er altså en anden situation at agere i end den, vi har her i vort dejlige, fredelige land.

Anden næstformand (Henning Grove):
Fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne først på Det Radikale Venstres vegne sige tak til Socialistisk Folkeparti, fordi de har rejst denne her meget aktuelle og meget, meget vigtige forespørgsel.

Jeg vil også gerne sige tak til udenrigsministeren for en meget grundig og meget fyldestgørende besvarelse af forespørgslen.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at det er med en ganske betydelig grad af ydmyghed, man står her ihukommende problemets enorme omfang. Vi ser hver aften i tv, hvor sørgeligt aktuel debatten er. Man kan spørge sig selv, hvad Danmark overhovedet kan stille op, og er der overhovedet håb for en fremtidig fred i området?

Jeg husker også fra min ungdom Seksdageskrigen, hvordan Israel var omringet af fjendtlige stater på alle sider, og den proces blev holdt godt i gang af Øst-Vest-delingen i verdenspolitikken under hele den kolde krig.

Det første gennembrud kom i Camp David-aftalen, hvor Israel og Ægypten sluttede fred, og så kom det helt store gennembrud i 1993 med Osloaftalen, hvor PLO blev anerkendt som det palæstinensiske folks repræsentant, altså en organisation, med hvem man kunne forhandle, slutte fred, lave aftaler, og hvor også PLO anerkendte Israels ret til at eksistere. Senere kom der forbedringer, igen fremskridt, Berlinmødet, hvor EU-landene bakkede princippet om en palæstinensisk stat op, og drypvise fredsaftaler senere hen med Jordan, med rømning af det sydlibanesiske besatte område osv.

Man kan sige, der er sket fremskridt, hvis man kigger på det rigtig, rigtig lange perspektiv. Men det er meget, meget skrøbeligt, og man kan spørge sig selv, hvor godt funderet de fremskridt er.

Jeg vil beskrive to episoder, som for mig selv har betydet en hel del i bedømmelsen af soliditeten af de aftaler, der er indgået i Mellemøsten.

Den første er januar 1994 hvor Yitzhak Rabin besøgte Europarådet i Strasbourg og gav en beskrivelse af Osloaftalens indikationer og dens fremtidsudsigter. I forbindelse med debatten bagefter blev Rabin spurgt, med hvilken styrke eller med hvilken baggrund han i det israelske